

RUSKI CAR NIKOLAJ II. SE PRIPELJE NA DUNAJ.

BOGDAN VENED:

NAŠ STARI GREH.

POLABSKA POVEST.

XIX.

Nerodovitna in zato od nobenega kmetiča vzljubljena jesen se je poslavljalna od Bodričev, s severa se je pa že oglašala zima, jedko pihajoč s strupeno sapo. Nepokojno je bučalo morje: veliki viharji so dan na dan rili in brozdali po njegovem osrčju. Zarjavela je zemlja. Listje je padalo z dreves. Ptice pevke so zapustile gole veje in odfrčale čez gore in vode plest gnezda na topli jug, kjer je še vedno cvetela pomlad, in gaji in gozdi še niso izgubili bujnega zelenja. Vrane samo so še zadirčno večale sedeč na plotovih in cestnih ograjah. Iz dolin in brezden so se privlekle megle. Iz oblakov je prišlo deževje. Privriskala je mrzla nevesta burja, na perutih njenih pa — ljubimec sneg. In sneg in burja sta rodila zimo.

Huda je bila ta zima, divja in strašna kakor gladna brezzoba volkulja. Bodriči še niso pomnili take. Vasi toliko da so se še videle iz visokega snega. In kako je bilo mraz! Noč in dan so goreli v peči zglav-

niki, pa vse ni nič pomagalo: čumnate se le niso mogle segreti. Kar skozi zid in les je prodiral mraz in se zajedal v kosti in mozg. Ljudje so se tiščali peči, a še tu jih je zeblo, vsaj po eni strani života. In uboga je bila žival! V gozdu in na polju si našel vsak dan vse polno zmrzlih zajcev in lisic. Mrtvih sinic in vrabcev je ležalo kar na kupe v skednju in podstrešju. Na gredi in na izbi je gospodinja vsako jutro našla kaj zmrzlih kokoši. Živina je grčala od mraza v hlevih, dasi so bili zadelani in zapaženi od vseh strani z debelimi slamnatimi kitami in z zameti stelje. Da, huda, mrzla je bila res tisto leto zima, kakor že od pamtiveka ne.

Pa kaj zima, kaj mraz! Ta dva bi se še prenesla. Z zimo je prišlo hujše hudo, straja. Živeža ni bilo. Seveda, ker je bila tako slaba letina, da niso skoraj nič pridelali. Kjer so imeli še kaj starega žita, tam je bilo že še. Ali kjer so bile shrambe izpraznjene, tam joj! In bile so izvečine povsod izpraznjene. Saj kdo bi bil pričakoval, da bode to leto tako huda predla, ko se je doslej letina obnesla kolikor toliko dobro še vedno. In gruditi trdo, že plesnivo skorjico in si biti v svesti, da je to zadnja skorjica